

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucuroul de distribuie: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Mitropolitul nostru Alexandru.

In sfârșit avem Mitropolit, Providența dumnezeiască a revărsat din nou harurile sale asupra poporului românesc și nu a lăsat, ca să sufere în urma neînțelegerilor, intrigilor și greutăților ivite cu numirea noului Mitropolit.

Spiritele sunt împăcate, căci persoana Exe. Sale Dr. Alexandru Nicolescu este o cheazăsie, că între tulburările de azi, mica corăbie a Bisericii române-unite a ajuns în mâini sigure.

Terminul înstălării încă nu este fixat. Sunt însă nădejdie, că noul Mitropolit deja în 13 Septembrie își va ocupa scaunul său.

Intru mulți ani Stăpâne!

Uciderea sufletelor.

Dumnezeu-Tatăl a trimis în lume pe Fiul său, ca să răscumpere omenirea din sclavia păcatului. Isus Hristos așa de mult a prețuit sufletul omenesc, că pentru salvarea lui a murit cu moartea cea mai dureroasă și rușinoasă pe lemnul Crucii. Ar urma ca și noi, oameni,

să prețuim acest suflet, pentru care un Dumnezeu a murit.

Noi însă facem așa ca și cum scopul nostru suprem ar fi moartea sufletului nostru și a altora. Sufletul nostru îl expunem tuturor primejdiilor, nu-l nutrim decât cu otravă și îl plimbăm pe marginea abisului păcatelor în arșița pașimilor.

Iar sufletul altuia?! Ne îngrijim că dela prima copilărie să fie contagiât de exemplul nostru. Fiecare vorbă și acțiune a noastră este un focar de infecție care transmite boala sufletului nostru în sufletele crude copilărești, producând rău neînchipuit.

Apoi copilul ajunge la școală, care ar vrea, dar nu reușește, să facă mult pentru inteligență și pentru educația cetățeanului bun, dar nimic pentru caracter. Nici nu poate, pentru că nu are idealuri. Ce crede școala de a fi idealul moralei laice, e ceva înghețat, ce nu poate pătrunde și încălzi sufletul dornic de iubire al copilului. Motivele naturale n'au tăria

să-l rețină pe copil de vreun fapt rău. Iar dacă copilul nu'nvață decât în scurtele ore de religie pentru ce trebuie să ne împlinim datoriile, nu-i mirare că terminând școala nu va deveni nici om bogat în cunoștință, nici cetățean bun.

È cazul norocos când corpul didactic să'ndestulește să privească cu zâmbet ascuns sforțările zădarnice ale profesorului de religie. În cazuri mai grave unii dintre învățători și profesori nu se sfiesc să vestească chiar contrarul doctrinelor creștinești. Copilul rămâne buimăcit și desorientat și urmează ce i se pare lui mai ușor.

Deșteptăm sensualitatea copilului prin lecturi, cinematograf și teatru, negândindu-ne că o lectură rea, sau o piesă cinematografică sau de teatru poate fi fatală pentru sufletul copilului.

Două ore de cinematograf enervant după șase ore de lecții uneori ni se par foarte potrivite și sănătoase, dar o liturghie care nu durează decât trei sferturi de

oră, sau un paraclis de două zeci de minute sunt considerate ca „supraîncărcarea“ elevilor.

La universitate apoi urmează falimentul total al educației fără ideal creștinesc. Iar prin aceasta vieță întregă a nefericitului tânăr devine moartea lentă a sufletului.

Iar Dumnezeu așa a iubit lumea: „încât și pe Fiul său cel unul născut l'a dat, ca tot cel ce crede întru dînsul să nu piară, ci să aibă viață de veci.“ I. B.

Glăsuiri din prisosul inimii.

Un minuscul articol, inserat de Alexandrina Cantacuzino în coloanele Universului — trambulina care lansază pe toți catolicofobii — vrea să picure balsam vindecător în sufletele dezamăgite, în urma eșecului înregistrat în Rusia, ale ortodocșilor „contemplativi“ și să provoace teribile muștrări de conștiință celor cari fac parte din Biserica „universală“.

Din botez acest rechizitoriu a primit numele simpatic de „Criza Catolică“, evident, pentru a răpi bunăvoința masselor.

Deoarece instinctul de turmă nu mă îndeamnă să mă raliez tuturor afirmațiilor debitate de autoare, îmi fac plăcerea de a spune modestele mele păreri în legătură cu această presupusă „Criză.“

Mobilul care îndeamnă au-

toarea să facă imputări grozave.

Bisericii Catolice este starea de fapt din Spania.

Cum se pot explica aceste evenimente într'o „țară în care preotul dela închiziție și până acum, a fost adevăratul dictator“?

„Unde este învățătura lui Cristos“? „Cum reacționează Vaticanul“? Ce oprește a fost impusă credincioșilor „pentru a nu îngădui asemenea porniri cari scad cu desăvârșire prestigiul Bisericii catolice“? „Dece această tăcere“?

În ritmul acesta deșchiat se face pomelnicul întrebărilor, la auzul cărora, în fantazia autoarei, Biserica catolică este silită să ia ținută de inculpat timbrat cu infamie.

Ea tace căci „este o Biserică politică și de aceea nu se poate rosti neștiind cine va fi biruitor politicește“. Și tăcerea aaceasta chinuitoare îndreptățește expresiunea unei sincere mâhniri, din partea creștinismului de 100% tărie, căci „încercarea crudă atinge creștinismul întreg“.

Deci, criză în lume, criză și în țară. (Se prea poate, că în cărca acestei presupuse crize catolice se pune și faptul consumat că, între asasinii lui Stelescu, au fost înrolați și patru studenți teologi, viitori căpitani în cele duhovnicești, ieșiți din pepinierele preoțești ale Bisericii ortodoxe: „Biserica iertării și a îngăduinții“.)

Dar criza din lume e din domeniul fantaziei, insinuându-se ca realitate crudă criza Bisericii noastre dominante.

Căci, niciodată, nici chiar în timpul închiziției, preotul catolic n'a fost dictatorul Spaniei. El a fost totdeauna conducătorul enoriașilor proprii în cele sufletești, lăsând deslegarea problemelor sociale, politice și economice în grija laicilor. Aceștia au abuzat de rolul lor. Au ținut Spania secolului XX în plin ev. mediu; au în cătușat forțele creatoare și voirile de mai bine ale unui popor în camisolul de forță al unui sistem aristocratic-feudal.

Vina preotului spaniol dacă se poate numai aceasta vină a fost tocmai absența lui în chestiunile economice, politice și sociale. A fost buna lui credință în destoinicia conducătorilor lumești de a direcționa eforturile fiilor acestui popor spre croirea unei sorți mai fericite.

Dacă el ar fi fost „dictatorul“ Spaniei, atunci problemele sociale și economice s'ar fi rezolvat în lumina Enciclicelor „Rerum novarum“ și Quadragesimo anno“, publicate de papii Leon XIII și Pius XI și aplaudate de toți gânditorii cu greutate. Această spre fericirea tuturor.

În cazul acesta n'ar fi izbucnit criza socială în Spania; criză care n'are, de altfel nici o legătură cu catolicismul.

Dar să rămânem în domeniul realității. Mulțumită reacțiunii, arhaica alcătuire socială a fost spulberată. Reacțiunea, încă, a degenerat. Libertatea s'a metamorfozat în libertinaj; democrația în anarhie și Spania a devenit arena de joc a descree-rațiilor cari s'au lăsat împinși de Béla Kuhn et. comp. la barbarii și vandalisme fără pereche în istoria lumii civilizate.

Este oare de vină preotul catolic spaniol că această reacțiune, merită de a aduce la un trai mai omenesc pe cei orop-

siji, a degenerat? Lui i-se poate imputa faptul că, vre-o câțiva teroriști, au deslănțuit în messele octăzenilor uraganul patimilor ancestrale? Căci, ce e mai ușor lucru decât să provoci un astfel de dezechilibru social? În privirea acestei stări anarhice a protestat Suveranul Pontifice, prin legații săi. Despre acest protest au aflat și cotidianele noastre. Prin urmare, nici un om cu pretenții nu poate face întrebarea, cu accente acuzatorii: „Cum reacționează Vaticanul?”

A venit contrareacțiunea.

Ea face dovadă despre aceea că Biserica „universală” a crescut credincioși sobri, echilibrați, capabili de a pune stavilă unui pufoiu distrugător de vieți omenești și de valori economice și artistice. Această contra reacțiune nu are pretenția de a se permanentiza. Iată ce spune generalul Cabanellas, șeful guvernului naționalist; „După dictatură, Spania va avea deplină libertate să-și aleagă regimul”. Nu-i așa că este mare deosebire între felul de comportare al credincioșilor catolici din Spania și cel al credincioșilor ortodocși din fosta Rusie. Cei dintâi sunt capabili de o contra reacțiune demnă; până când, ultimii au rămas apatici, hai să zicem contemplativi, închinându-se înaintea portretului lui Nicolae II, și suspinând din fundul sufletului pentru pierderea „sfântului” Rasputin.

Ori, poate tocmai această atitudine a Spaniei creștine e piatră de scandal, în ochii acestora cari aparțin Bisericii „ierării și a îngăduinții”?

Dacă este așa, atunci, această Biserică are tendință sectară. Căci, morala creștină nu oprește războiul pentru recăștigarea unor drepturi uzurpate și pentru restabilirea ordinii în societate, fără de care nu este nici bună-

starea economică nici cultură și nici libertate propriu zisă.

Biserica din Spania a luat poziție, fără a calcula de partea cui va fi biruința. Prinții Bisericii au oprit credincioșii de a lupta alături de milițienii teroriști. Deci nu e o Biserică politică care nu se declară, neștiind cine va fi biruitor politicește.

A spune, însă, pe nerăsuflăte atâtea ineptii seamănă mai mult decât reavoință.

Dar ce poți face? „Din prisosința inimii grăește gura”. (Luca VI. 45).

Preot Cornel Bălan

Despre Rusia.

(Urmare)

Mulțumită ortodoxiei subrede, în Rusia bolșevică impietatea a ajuns punctul culminant. Lipsa conducerii înțelepte a Papei a făcut, ca biserica ortodoxă rusă, să nu-și poată apăra adepții ei împotriva necredinții și imoralității. Lumea a devenit ateistă. Păcatul de moarte al ortodoxiei a fost oprirea catolicismului polon. Această opresiune a semnat fruntea Romanovilor și a Rusiei sfinte cu semnul lui Cain și a atras pedeapsa lui Dumnezeu. Rusia a devenit prada satanismului revoluționar. Conducătorii sunt evrei atești, cari părăsind religia, nu s'au lepădat de pornirile lor naționale. În ei s'a întrupat satana. Ei au început în Rusia un asalt titanic împotriva cerului.

Propaganda ateistă este febrilă. Ziarul „Sans-Dieux” -- fără Dumnezeu -- care apare de șase ori în fiecare lună, a scos în 1933 600,000 de exemplare. O revistă care poartă același titlu a scos 300,00 exemplare. „Sans Dieux a l'Usine” -- fără Dumnezeu la uzină -- a scos 150,000; l'Atheist „atheul” combătând lunar scoate 50,000, numere Douăzeci și patru de ziare Sans Dieux seamănă semința în șasesprezece limbi minoritaților

naționale.

Un manual antireligios pentru muncitori s'a scos în 1930 în prima ediție în 247.000 exemplare și un altul pentru țărani în 174,000 exemplare. Există 80 de muzee antireligioase, din care, cel dela Moscova este frecventat de 300.000 de vizitatori la an. Aci se expun toate cruzimile și toate turpitudinile care se atribue religiei.

Însă tineretul și copiii de ambele sexe sunt expuși în măsura cea mai mare solitudinii atheiste. Se documentează copiilor ca Dumnezeu nu există apoi că el este autorul tuturor crimelor. Li învață să scuipe și să tragă cu puști în Crucifixe și în icoane sfinte pe care încă le păzesc în muzeele de groază.

Acestor mici se dă o educație sexuală, ordinară, acompaniată de inițiative practice în școli mixte pentru ambele sexe așa de bine, că nenumerate eleve au trebuit se fie admise la maternitate. Un archimandrit rus ne-a spus înainte de aceasta cu câțva timp: Iată sărmanul tineret rus este stricat din punct de vedere moral și fizic pe cinci sute de ani. Se sperăm că acest pronostic nu se va realiza, căci Dumnezeu este bun El a vindecat neamurile și rasele bolnave.

Însă nu sunt numai rușii refugiați în străinătate carii ne dau detalii amare asupra merului paralel al impietății și a imoralității în paradisul sovietic, ci sunt ziarele oficiale, cum la Pravda și l'vestia, care lasă când și când să se strecoare strigăte îngrozitoare despre corupția morală în țara alea. să a ateismului.

Când impietatea dă de rezistență în conștiințe, devine furioasă și persecută. Anchetele imparțiale, bazate pe documentele cele mai autentice și mărturiile cele mai respectabile, ne

au desvilit chinurile sălbatice la care este supus de tiranii din Moscova clerul ortodox și catolic.

Noi împrumutăm detaliile care urmează dintr'un articol a lui George de Chessin, din *Revue Universell* (Decembrie 1920)

„Celulele închisoarei fortereței Troupstzkoy sunt pline de eclesiastici ajunși de foamete-schelete. Părintele Indyguine respectat în mod deosebit în Petrograd, a fost închis luni dearândul în fortereața ca un schelet ce trăește, asupra căruia mai târziu remușcările de conștiință ale populației au întins aureola unui mucenic. Trozky nu odată a pretins încarcerarea patriarhului Tichon, care a fost ținut în arest domiciliu, însă față de aceasta ultimă provocare a bisericii guvernul a esitat totdeauna să dea, satisfacția fiului rabinerului Bornstein”.

„Epoca catacombelor se reproduce în plin în secolul al XX-lea: cu sutele sunt aruncați popi și călugări fiarelor căci fiare au devenit oamenii roșii. În singura regiunea Kouban-ului pe timpul ocupației bolșevice pe lista mortuară nu erau mai puțin ca 43 preoți. În 1918 au fost masacrați 14 arhiepiscopi, în mijlocul glumelor muiate în sânge, între frenesis de sadiom exasperat”.

„Hermogene episcop de Tabolsk a fost inecat după două luni de închisoare grea. Andronik, arhiepiscop de Perm, înainte de ce ar fi fost executat a fost purtat pe străzile orașului cu ochii scoși și cu fața sfârticată cu cuțite. Trupul preotului de Ekaterinbourg Grigorie sau năpustit chinezii cu mai multă sălbăticie, ca și câinii flămânzi tăind, sfârticând, imbutăcătând în bucăți cadavrul și amestecându-l cu pământ cu călcăiul cizmelor, făcând o

amestecătură îngrozitoare de carne amenească. Peste tot, în regiunea Donului crima a luat forme monstruoase de represalii cari au urmat învingerea satanei. Preotului *Dimitrievsky* călăul i-a tăiat nasul, o ureche după cealaltă ținându-l legat la genunchi, până ce l-au torturat, în urma s'a tăiat capul. *Valinovsky* preotul a murit în cursul bătăilor. Parochul din *Plastonovskaia* a agonizat cu grumazii spintecați de o lovitură de ciomag. Și iată crucea profanată, care devine din nou pedeapsă difamantă din timouri de mult trecute. Preotul *Potajovsky* este răstignit, alți trei preoți din guberniul Cherson au cunoscut patimile Mântuitorului. Părintele *Nikitzky* de 60 de ani este silit să rostească rugăciunile de împărtașanie, să-și deschidă gura și în formă de sacrament un glob îi sfârtică fălcile.

„Revoluția merge înspre acolo, ca să facă din Cristos pradă de vânătoare. Torturează pe Dumnezeu în trupul preoților. Și fiindcă Dumnezeu scapă din baionete, se încearcă a-l ajunge prin evangheliile arse pe piețele publice. Il expulzează din biserici în forma burghezilor, scoși din casele lor. Dumnezeu este aruncat pe străzi, ca se facă loc de garaje lui Trozky, în mănăstirea din Tchendorf, și înainte de toate ca să facă loc pentru „tanzoulki”, baluri publice în curțile severe ale mănăstirii Pokrovsky. În grădinile din Sf. Alexandru Nevsky, leneșul bolșevic dansează le vocea plăcilor sparte de gramafon. Mai mult ca odată soldații lui Denikin au găsit basilice transformate în grajduri, cai acoperiți cu odăjdii bisericesti și cruci atirnate de coada cailor. Și foarte des în Sfânta Sfintelor, îndărăptul iconostasului un delir scatolo-

gic, a umplut vasele sacre cu excremente omenești, ungând cu gunoi cele mai mici obiecte de cult, cu o paciență bolnavă transformând boltitura bisericilor în canale.”

„Asupra ruinelor altarelor murdărite, demonii revoluției celebrează slujbele lor negre. Hordede se înșiră în fața icoanelor și trag cu puști în Cristos, în sfânta Fecioară și în icoanele sfinților. În locul lor se așează slujitorii lui Belzebug: Trozky cu profilul unui țap negru, cu fața mongolică a lui *Lenin*, Capul creț de moimă a lui *Zinovief*, masca rabinică a lui *Sverdilov*. Dacă a mai rămas o icoană intactă, fac gaură în gura sfântului sau apostolului și bagă o cigaretă, făcând din barba albă corciuri de tufiș.”

„În biserica din Livontschaia așa stă cu cigareta în gură sf. Nicolae absurd, sub mitra de aur strălucind de pietre scumpe. Este ca un suflu al infernului, care aprinde crerii.”

(Va urma)

Convocator

Conform art. 18 din Statutele Generale ale AGRU-lui, prin prezenta convocăm Congresul Eparhial, anual al AGRU-lui, din Eparhia Română Unită a Maramureșului, pe ziua de 19-20 Septembrie 1936 în comuna Jibou, județul Sălaj.

ORDINEA DE ZI:

Sâmbătă, 19 Septembrie 1936.

Orele 16.30 Ședința Comitetului AGRU-lui. Orele 17.30 Primirea Excelenței Sale Dr. Alexandru Rusu, Episcopul Maramureșului. Orele 18 Vecernie cu predică în Biserica Parohială.

Duminică, 20 Septembrie 1936.

Orele 7 Liturghie. Orele 9 Li-

turghie Arhierească. Orele 12
Adunarea Congresului Diecezan
în sala Cinema Unio. Orele 14
Masă comună în Restaurantul
Unio [fără toasturi]

PROGRAMUL ADUNĂRII :

1. Impărate ceresc.
2. Deschiderea congresului.
3. Salutul autorităților. cari
se vor anunța.
4. Raportul Secretarului Ge-
neral.
5. Raportul Casierului.
6. Designarea comisiunilor
de verificare.
7. Conferință.
8. Alegerea noului Comitet
Diecezan conform art. 22 din
Statute.
9. Raportul Comisiunilor de
verificare.
10. Inscrierea membrilor noi.
11. Designarea delegaților
pentru congresul general al
AGRULUI.
12. Eventuale propuneri.
13. Cuvine-se cu adevărat.
Baia-Mare, la 17 August 1936.

Secretargen. Președinte eparhial
Dr. Ionef Pop Dr. Florent Mihalvi

NOTA: Organizațiile paro-
hiale, sunt rugate să trimită la
congres cel puțin câte un de-
legat.

Membrii participanți cari do-
resc să fie încvartiruiți și să
participe la masa comună, sunt
rugați să se anunțe până la 10
Septembrie a. c. M. On. Domn.
Laurențiu Sima, protopop, Jibou.

Năsbății pravoslavnice sau
măța cu clopoțelul. Inalt Preas-
fințitul Nicolae Colan episcopul-
ortodox al Clujului va vizita
parohiile ortodoxe din Mara-
mureș. Este natural, ca un epis-
cop nou înscăunat, să se gră-
bească de ași cunoaște fiii su-
fletești. Graba I. P. S. sale este
numai de lăudat. Cât că corifeii
dominanți din Sighet n'au pier-

dut nici cu aceasta dată ocazia,
de a se manifesta, așa cum
sunt ei din fire: creștini buni la
vedere, dar numai la vedere
încolo.. nimic. Pentru aceasta
vedere - probabil - au angajat
muzica militară, care timp pe 10
zile va fi acolo, unde va fi și
I. P. S. Colan. Adeca socoteală
lor este, ca să arate Episcopu-
lui „mirajul” mulțimii de orto-
docși pravoslavnici din Mara-
mureș, cari la apariția episco-
pului se vor aduna cu mic cu
mare, ca să-și manifesteze cre-
dința „strămoșească”. Cât că
cei adunați la prima bătaie a
tobei celei mari, sunt descen-
denții direcți ai romanilor, sunt
cei mai conservativi români,
cari n'au uitat lozinca strămo-
șilor: „panem et circenses”.

Cei adunați la glasul fanfa-
rei — în 98% — vor fi deci
doritori de a vedea cirul și
nici decum ortodocși. Dar sca-
matorii pravoslavnici vor arăta
minunea: ia (ortodox), de unde
nu-i.

Și reformații... La o unitate
dintr'un oraș de frontieră, un
plutonier în vederea depunerii
jurământului alege soldații pe
confesiuni.

— Ortodocșii la stânga marș!
Uniții la dreapta marș! Evreii-
nainte arș!.. strigă temutul plu-
tonier.

Intr'un minut, soldații sunt
încolonații pe confesiuni. Doi
soldați însă rămân nemișcați,
în poziție de drepti.

— Dar cu voi ce este?

— Trăiți domn plotoner, noi
suntem reformații... răspunde
un soldat.

— Ce?! Pe mine vreți să
mă trageți pe sfoară? Ai? Când
comisia v'a găsit apți voi min-
țiți că sunteți reformați? Mama
voastră de mincinoși! Marși
la ortodocși! ordonă plutonierul.

Patriotism și pra- voslavie.

(continuare)

(Propaganda ortodoxă între alte
multe argumente se folosește și de
acela al patriotismului. Este o chesti-
une delicată. Se afirmă anume, că or-
todoxia este legea strămoșească, lea-
gănul românismului etc. Aceasta este
însă un fel de teorie, de dregul căreia
se scarmână istoria. A fost urmarea
ambitiilor păcătoase ale unuia, căruia
i s'ar fi potrivit mai mult spada de-
cât, cărja arhierească și a fost des-
fințită printr'un omor, având la bază
un adulter. Numai pe urmă, pentru în-
cunjurarea ridicolului s'a creat și o
doctrină (infalibilitatea papei, purgato-
rul etc!)

Tot ptu atingerea punctului vul-
nerabil al patriotismului, frații
de peste drum ne servesc un
al doilea „argument”, și, încă
mai dihai ca cel pomenit mai
sus, fiindcă e smuls zice-se, din
arsenalul în care se înfiripează
și primesc putere creatoare toa-
te aspirațiile neamului nostru.
E și acesta un soi de bombas-
ticism, umflat în două cuvinte,
poznite ca două imense boloa-
ne: „imperativ național” Adică,
asta vine cam așa: în urma
dobândirii integrității teritoriale
e necesară unitatea spirituală a
tuturor românilor. Aceasta uni-
tate se poate săvârși, mai întâiu,
prin adoptarea aceleiași confe-
siuni. Cum? Simplu ca bună
ziua: uniții, fiind în număr mai
restrâns, trebuie, musai, fără
multă vorbă, să treacă la legea
majorității cetățenilor. Din mo-
tive, mai mult, ori mai puțin
simple: a) ortodoxia e legea
statului b) biserica ortodoxă e
singură capabilă să aducă ne-
prețuite servicii neamului, așa
cum a adus în trecut.

Deci nu pare a fi tocmai
„național” acest „imperativ”, e
de sine înțeles, că o unitate re-
ligioasă ar servi frumos statul.
Dar de ce, așa, tam-nesam, tre-
cerea uniților la ortodoxie, și nu
invers? Pentru simplul motiv

că e legea statului? Asta e, pur și simplu, o stupiditate.

De ce nu s'ar putea ajunge la o unitate religioasă în urma unor discuții serioase între arhierii și teologii, veritabili nu improvizai, ai ambelor biserici, când confrății se laudă, într'una, că, pentru dumnealor, cuvântul „săbor” e mai sfânt decât pentru noi? Căci convingerile, adânc înrădăcinate în suflete, nu se pot înlocui cu altele. ca niște haine. Ele au cuvântul hotărâtor, pentrucă ținesc un obiectiv memărginit de marea, care covârșește, prin splendoarea lui, toate cele vremelnice. Credința tare în învățătura divină, care trasează drumul spre împărăția lui Dzeu, nu poate fi abandonată nici de dragul efemerelor bunuri materiale și — să mă ierte stegarii rezeziți ai naționalismului, manifestat totdeauna în trăzneli de vorbe alandala — nu poate fi abandonată nici de dragul unor inventate „imperative”. De altfel, nu putem înțelege cam ce garanții de patriotism pot grezenta acei con-

trabandiști religioși, cari se pretenză la jocul degradant al lepădării de o credință, din motive cari numai religioase nu sunt. O astfel de acrobație e primejdioasă și pentru suflete și pentru patrie. Și mai e și desgustătoare.

Dacă poate fi vorba despre o unitate religioasă, apoi nu poate fi omisă o întrebare din care să porniască începutul acestei uniri: care este credința adevărată?

(Va urma)

Nr. 560—1936.

Concurs

Cu termenul 30 Septembrie c. se deschide concurs pentru postul II de cantor din parohia Bărsana, districtul Sighet.

Retribuțiuni:

10 Lei sau 2 cane porumb lectical și stolele îndatinat.

Doritorii de a ocupa acest post, își vor prezenta, până la termenul arătat mai sus oficiului

parohial gr. cat. român din Bărsana, cererile prevăzute cu următoarele documente:

1. Diploma de cantor

2. Certificat despre purtarea morală dela Oficiul parohial al domiciliului și dacă eventual a servit ca cantor și certificat de serviciu.

Sighet la 6 Septembrie 1936.

Oficiul protopopesc
al districtului Sighet.

POȘTA REDACTIEI.

I. Pușcașiu Cioc. Am primit cu mulțumită. Vă apărea probabil în numărul viitor. Vă rugăm să colaborați și de mai departe. Scrieți articole mai scurte

Dș. O. C. Sighet. Am primit cu mulțumită. În nrul viitor.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Calendar săptămânal.

13—19 Sept. 1936.

13. Dumineca în-te de In. sf. Cruci

aps. Gal. 6. 11. Evg. Ioan

3. 13. M. Corneliu.

14. Luni Înălț. sf. Cruci ap. I. Cor.

1. 18. Evg. Ioan 19. 6.

15. Marți M. Nichita.

16. Miercuri M. Eufemia.

17. Joi M. Sofia.

18. Vineri C. Eumenie.

19. Sâmbătă M. Trofim.

„Și purtându-și crucea sa, a ieșit la locul, care se cheamă al căpăținei, care se zice jidovește Golgota.”

Io. 19. 17

„... Isus a zis ucenicilor săi: de vrea cineva să vină după mine să se lapede de sine, și să-și ia crucea sa, și să vină după mine.”

Mat. 16. 24.

„Și cel ce nu-și poartă crucea sa și nu vine după mine, nu poate fi ucenicul meu.”

Luca 14. 27.